

מסרים לכלל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים' (כ"ח, ט')

סיפר הרב זילברשטיין שליט"א: כאשר ערכת ביקור חולים אצל הרב אליהו ברוידא רבה של שכונת רמת רזיאל בתל אביב שהיה מאושפז בבית חולים איכילוב, שהה במקום אדם שהרב הציג אותו בפני כבעל תשובה. אחרי ששמעתי את סיפורו האישי, החלטתי שסיפור כזה כדאי לפרסם.

איש זה ספר במקצועו ומנהל מספרה בשכונתו שכונת 'רמת החייל' בתל אביב. את שעות הפעילות של המספרה קבע גם ל... ליל שבת. נימוקו: בשכונתי גרים טייסים של חיל האוויר. כל השבוע הם עסוקים בטיסותיהם, הזמן היחיד שיש להם אפשרות להסתפר הוא ליל שבת קודש...

אומר לך את האמת – אמר הספר לרב – עיקר הפרנסה שלי היא בליל שבת, ולכן אין ביכולתי לסגור את המספרה בשבת. הרב שכנע אותו לסגור את המספרה לחודש, ואחר כך לבדוק אם הפסיד או הרוויח. –ואני מבטיח לך שתרוויח בשלושים אחוז יותר ממה שהרווחת עד היום – הוסיף. הרב.

מכיוון שהספר לא עבד בשבת בכדי להכעיס, הסכים לנסות כדברי הרב ברוידא. אחרי חודש חישב את רווחיו, וגילה שאלו גדלו בחמישים אחוז, ולא רק בשלושים כמו שאמר הרב. מאז התקרבו הוא ומשפחתו לתורה ולמצוות והפכו לבעלי תשובה...

כשהגעתי לביתי - מספר הרב זילברשטיין – התלבטתי האם מותר לנסות את הקדוש ברוך הוא בצורה כזו? והלא נאמר: 'לא תנסון את ה' אלקיכם'. והגעתי למסקנה שכאשר מדובר בקידוש שם שמים ובצירוף תפלה, מותר לעשות זאת כמו שעשה אליהו בהר הכרמל. ובימינו כל רב בישראל המרביץ תורה ומרבה חיילים ופעלים ליהדות אולי מותר לו לעשות כך.
(עלינו לשבח)

פינת חזל"כ

חולה בשבת – המשך

מי רשאי לקבוע שיש סכנה לחייו של החולה?

- (א) כל אדם שאומר שמכיר את המחלה או את התופעות שלה ומדובר במצב של פיקוח נפש או ספק פיקוח נפש, סומכים על דבריו ומחללים את השבת עבור החולה.
- (ב) אפילו אם לא אמר בצורה וודאית שצריך לחלל, רק אמר שנראה לו שצריך לחלל את השבת על מחלה זו, מחללים את השבת מפני שספק נפשות להקל.
- (ג) אם הגיע בינתיים רופא ואמר שהמחלה מוכרת לו ואין בה חשש סכנה, שומעים בקול הרופא.
- (ד) כשיש מחלוקת בין שני רופאים אחד אומר שהחולה במצב מסוכן והשני אומר שאינו מסוכן, מחללים עליו את השבת.
- (ה) כשרופא אומר שהמצב אינו מסוכן והחולה אומר שהמצב מסוכן מחללים עליו את השבת.
- (ו) חולה שדורש תרופה מסוימת שבטוח שתעזור לו מותר לתת לו את התרופה גם אם הרופא טוען שלא תעזור, אך אסור לתת את התרופה לחולה אם הרופא אומר שהתרופה תזיק לחולה.
- (ז) כשרופא - אפי' גוי - או מי שמבין ברפואה אומר שהחולה עדיין לא במצב של סכנה, אבל אם לא יטפלו בו דחוף יהיה במצב של סכנה, מחללים את השבת כדי לעשות את הטיפול גם אם החולה טוען שאינו זקוק לטיפול.
- (ח) מחללים את השבת גם אם יש ספק אם הטיפול יעזור, ויתכן שגם אחרי הטיפול החולה ימות.

החופשה / חלק א'

שוב אנחנו בחופש הגדול!
 מהו חופש? פורקן? יציאה מהגבולות?! תחושה שמותר לעשות הכול? לא!!! את זה אנחנו לא רוצים! אנחנו שואפים לחופשה. חופשה זה פסק זמן, עצירה לצורך המשך טוב יותר.
 אנא הורים יקרים, עשו הכול כדי שהילדים יהיו בחופשה ולא בחופש. לעיתים הנזק שבועות אלה הוא בלתי הפיך. דאגו שהאינטרנט יהיה מצונזר (רימון) שימו לב באיזה חברה הילדים מבליים ואיפה. הציבו להם גבולות: שעת חזרה, שעת שינה שעת קימה. שלבו אותם בעזרה בבית. זכרו הילדים בחופשה ולא בחופש. חופשה נעימה! ושת שלום שושנה.

סיפור לשבת

ביקור בפיליפינים

הרב דובער ליוני, ראש מחלקת הכשרות הגדולה 'או-יו' בארצות-הברית, היה נהוג לדווח לרבי מליובאוויטש נשיא דורנו על כל נסיעה שלו בענייני כשרות. הרבי היה מציד אותו בשטרות צדקה לשליחות מצוה וילעתיים אף מטיל עליו משימות מגוננות. פעם אחת התכונן הרב ליוני לטוס לפיליפינים כדי לבחון את תהליך יצורו של ה'בננה צ'יפס', חטיף אהוב בארצות-הברית העשוי מבננה מיבשת. לכאורה לא היה נראה שיש בו בעיות כשרות כלשהן, אך הרב ליוני החליט לנסע ולבדק. כשדווח על הנסיעה, מסר לו הרבי המחאה בסך מאה ושמונים דולר. "כשתגיע ליעדך, תפנה אל הקהלה היהודית במקום, תשא באזניהם דברים ותמסר להם את תרומתי זו", אמר הרבי. ההוראה הסתומה והבלתי-שגרתית הפתיעה לא מעט את הרב ליוני. בהגיעו ליעדו קבע פגישה עם בעל בית-החרשת, והתברר לו כי הוא יהודי ספרדי. אולם בבקורו בבית-החרשת גלה, כי מיצרים בו גם דברי מאכל משמן חזיר, גבינות, ואת השמן לטגון ה'בננה צ'יפס'...

בשובו מהבקור ספר הרב ליוני לבעל המפעל, כי יש באמתחתו המחאה מצדיק גדול אשר בקש ממנו להופיע לפני הקהלה ולתרום לה את ההמחאה. "אין בעיה, דודי הוא נשיא הקהלה", השיב האיש. בשיחת טלפון קצרה סוּדר הענין ונקבע שֶהרב ליוני יופיע למחרת בערב לפני יהודי הקהלה. עוד באותו יום העבר השדר בין יהודי הקהלה בדבר בואו של הרב האמריקני העתיד לשאת דרשה לפנייהם. כשהגיע הרב ליוני לבית-הכנסת, חשכו עיניו. לא עזרת-נשים ולא מחיצה. הכל ישבו יחד, גברים ונשים מערבים אלו באלו. את הדרשה שהכין קדם לכן זנח ובמקומה החל לדבר בענין המחיצה. "בתורה נאמר יעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. התורה מספרת על גדל היריעות במקדש, ארפן ורחפן. לכאורה, יהודי בא לבית-המקדש ומבקש להקריב קרבן, הוא עושה זאת בכל לבו – מה ההבדל אם העמודים והיריעות בגבה פְּנֵה או במקום פְּנֵה? אולם הקדוש-ברוך-הוא אומר: אם אתה רוצה שקרבנך יתקבל, עשה זאת דוּקא כפי שאני רוצה. בשר זה טוב, חלב זה טוב, גברים זה טוב, נשים זה טוב – אולם הקדוש-ברוך-הוא אינו חפץ ששערכם..." סיים הרב ליוני את דבריו: "אתם, יהודים יקרים, באים לכאן ומתפללים מכל הלב. אולם יש חסרון אחד ויחיד – הקדוש-ברוך-הוא אינו נמצא בבית-הכנסת; וחסר ה'ושכנתי בתוכם'..." באותו רגע הבזיק רעיון במוחו. הוא המשיך: "הרב מליובאוויטש שלח בנדי מאה ושמונים דולר בשביל הקהלה ולא הבנתי לשם מה. קעת אני מבין. זוהי השתתפותו בבניית המחיצה..."

זהו חלקו הראשון של הספור, אך היה לו המשך, מפתיע לא פחות. כשעמד הרב ליוני לעזוב את בית-הכנסת, הגיע למקום בריצה בחור יהודי, שמדבריו נודע כי הוריו מתגוררים בניו-יורק וכי הוא לומד באוניברסיטה מקומית מכיון שלא הצליח להתקבל לאוניברסיטה בניו-יורק. עתה בקש לנצל את חזרתו של הרב לניו-יורק כדי למסר דרישת-שלום להוריו. עד כאן הכל נשמע שגרתני. אולם כשהחל לפרט את תכין דרישת-השלום להורים, החסיר לבו של הרב ליוני פעימה. "בעוד חדשים אשוב ואני מביא אתי הפתעה – את חברתי המקומית שאותה אני מתכנן לשאת בקרוב". החברה היתה גויה פיליפינית. הרב ליוני החל לדבר על לבו של הצעיר, אולם ללא הועיל. כשחזר לניו-יורק התקשר להורי הצעיר והזמין לביתו. בזהירות ובעדינות ספר להם איזו הפתעה הבן מתכונן להביא להם בשובו. האם פרצה בזעקות-שבר. האב התמוטט. כשהתאוששו, אָחזו בו והתחננו: "אתה חייב לעזר לנו!"...

עוד באותו לילה התקשר הרב ליוני אל הבן, לפי מספר הטלפון שמסרו לו ההורים. בצבעים חיים תאר באזניו את שהתרחש בביתו זה עתה. "זו היתה תגובתם של הורייך כששמעו על פגונותיך; תאר לעצמך את תגובתם כשיראו את הפתעה מול עיניהם!", אמר לו. הרב ליוני דבר על לבו ושאלו אם זו הכרת-התודה להוריו, על כל מה שהשקיעו בו והאם יש דבר בעולם שבגינו ראוי להוריד את ההורים בגון שאולה. השיחה נחתמה בהבטחה של הצעיר "לחשב" על הדברים. בשעה שבע בבקר צלצלה האם לביתו של הרב ליוני. היא היתה נרגשת ובקשי רב יכלה להוציא מלה מפיה. תחלה סבר כי התקשרה כדי לדחק בו שוב להתקשר. אולם להפתעתו שמע ממנה, כי זה עתה שוחחה עם בנה בטלפון והוא הודיע לה כי החליט לנתק את קשריו עם חברתו ולשוב לביתו בלעדיה.

"לא אני הכתבת לדברי התודה, אלא הרבי מליובאוויטש", אמר לה הרב ליוני. "לולא שלח אותי לשאת דברים לפני הקהלה, לא היה מגיע אלי הצעיר ולא היתה לי ההזדמנות לשוחח עמו..." אגב, כעבר זמן הגיעה אל תא הדאר של הרב ליוני מעטפה מן הפיליפינים. בתוכה נמצאה קבלה על סך מאה ושמונים דולר ותצלום של בית-הכנסת שאת היכלו חוצה לשנים –

מחיצה פדת וכדין...
 ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
 נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה